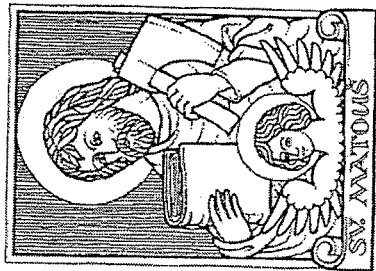

MATOUŠ

ČÍSLO 42

Velikonoční doba 2007

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Milí přátelé,

s blížícími se Velikonočními svátky dostáváte do rukou nové číslo Matouše, našeho farního občasníku.

Velikonoce se v dnešní společnosti zúžily na jakési svátky jara a na lidové zvyky, které je doprovázejí.

Ale ve skutečnosti jsou to svátky naděje a života. V Ježíši Kristu se život utkal se smrtí. A zvítězil. Vstal z mrtvých jako první z nás.

Velikonoce a radost z vítězství života nad smrtí patří k sobě: „Se smrtí život utkal se v podivuhodném zápase.“

Váš farář
Pavel Svoboda

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství na našem území:

Fryšava: neděle - mše sv.	8:45 hod.
středa - mše pro mládež	18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory	18:00 hod.
(První pátek v měsíci je mše svatá, ostatní pátky probíhají ve stejný čas nešpory.)	
vyučování náboženství - středa	12:15 hod.
Sněžné: neděle - mše sv.	10:30 hod.
vyučování náboženství: čtvrtek	16:45 hod.
Krásné: léto - každá sobota mše sv.	17:00 hod.
zima - každá sobota mše sv.	16:00 hod.

Prožíváme Velikonoce s naším Pánem O Květné neděli

její prohlásíme Králem pokoje a doprovodíme s ratolestmi a zpěvem do Jeruzaléma.

Fryšava	8:45 hod.
Sněžné	10:30 hod.

Na Zelený čtvrtek

budeme svědky ustanovení eucharistie – svátosti lásky ve večeradle a doprovodíme jej s učedníky do Getseman.

Fryšava	17:00 hod.
Sněžné	19:00 hod.

Na Velký pátek

spojíme kříže svého osobního života s křížovou cestou našeho Vykupitele na Golgotě.

Fryšava	15:30 hod.
Sněžné	18:00 hod.

Na Bílou sobotu

vstaneme spolu s Kristem ze smrti hříchu k novému životu, který nezná hranic.

Fryšava	18:00 hod.
Sněžné	21:00 hod.

Na Hod Boží velikonoční

slavnou liturgii přivítáme vítězného Spasitele do svého srdce

Fryšava	8:45 hod.
Sněžné	10:30 hod.

SLOVEM POHLADÍŠ

Začnu malou hádankou, určitě ji někteří znáte. Víte proč se Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání zjevil nejprve ženám? Přece proto, aby se zpráva o jeho zmrtvýchvstání rychle rozšířila.

No vidíte. Stačí pár slov a na některých tvářích se objeví úsměv a na jiných naopak nespokojenost. Pár slov stačí k tomu, aby člověk zaujal nějaký postoj. Slovo nejen předává informace o tématu, ale také se dotýká srdce posluchačů. Jeden písničkář to velmi hezky vystihl ve své písni: „Slovem pohladíš a nebo zraníš jako nůž.“ Slovo má mnohem větší moc, než si uvědomujeme.

V kostele také slyšíme slova, čteme úryvky z Bible. Věříme, že tímto způsobem k nám promlouvá sám Bůh. A jeho slova jsou především slova o pokoji. Bible nechce působit jako zemětřesení, které bere půdu pod nohama a nahání strach. Boží slovo přichází pohladit lidské srdce, je to hlas jemného vánku přinášející smíření, odpuštění a pokoj.

Ve světě kolem nás se děje spousta hezkých věcí, ale pohnul potkáváme i situace neradostné. Hádky, urážky, pomsta... Proč se to děje? Velká část tohoto zla pramení z toho, že lidé nemají v srdci pokoj. Často mají vše, na co si vzpomenou, a přesto jsou plni neklidu, pořád je něco nebo někdo zneklidňuje.

Ale Bůh nás nenechává bez pomoci. Tak jako tenkrát večer prvního dne po sobotě přišel Zmrtvýchvstalý za svými učedníky, tak o velikonočních přichází i k nám. A podobně jako apoštoly i nás utěšuje: „Pokoj vám.“ Nabízí a je schopen dát našemu srdci mír. „Nebojte se! To, že něco nemáte, že vám něco nejde. že jste něco zkazili, není konec. Mám pro vás připraveno něco mnohem cennějšího a krásnějšího. Vstal jsem z mrtvých a proto můžete i vy žít navěky a šťastně.“

Zkusme Bohu uvěřit, zkusme mu chvíli naslouchat a otevřít mu dveře svého srdce. A Boží pokoj nás začne pomalu naplňovat a proměňovat. Naše ústa budou utěšovat a naše jednání bude přinášet mír a odpočinutí ostatním lidem. Říká se přece: „Čeho je srdce plné, tím ústa přetékají.“ A možná by se to dalo říci ještě trochu jinak: „Čeho má člověk plné srdce, to předává i ostatním.“

Uvěřme Bohu, nechme se naplnit jeho pokojem a náš život i svět okolo nás bude krásnější.

P.Pavel Svoboda

K SVÁTKŮM SI PŘEJEME VELIKONOČNÍ RADOST

Radost – lehkost se přeje, ale jde to vůbec v dnešním světě se radovat? Vždyť je to všude samá špatnost. Ve věstníku jedné farnosti si jedna studentka stěžovala starému faráři, co je všude kolem špatnosti. A kněz jí řekl: „A vidíš, já jsem ve svém dlouhém životě potkal jenom jednoho špatného člověka – a to jsem já sám. Co já jsem se napachtil se sebou, abych se trochu polepšil. Ti špatní nejsou pouze ti druzí – já a ty patříme mezi ně také.“

Kde je tu tedy důvod, abychom se radovali, když si tohle uvědomíme?

Je tu důvod, a veliký: Pán Ježíš za nás všechny naše dluhy zaplatil. On už nás vykoupil. Na nás zbývá, jen abychom tenhle dar vděčně přijali. A už žádné špatnosti dělat nechtěli.

Vykoupení už jsme, ale každý musíme toto vykoupení chít přijmout.

To je to, oč jde o Velikonocích: nově, lépe, hlouběji uvídnout Boží dobrotu, těšit se z ní a radovat se.

Máme proč se radovat.

PODSTATA VELIKONOČNÍHO POSELSTVÍ

Co je víc? Něco vědět nebo věřit?

Tohle je třeba rozlišovat v uvažování o věcnosti. Věřím tomu, o čem se mohu přesvědčit. Věření přesahuje mé současné věcné znalosti. Například: že existuje Amerika, to vlastně nevím, to věřím. Nebyl jsem tam, sám jsem ji neviděl, ale byli tam jiní a věrohodní lidé – a těm věřím.

Kdyby někdo začal hlásat: já uznávám jen to, co mohu vědět, neuznávám věření, byl by směšný.

Platí: zdroj našich znalostí sestává z toho, co vím a co věřím. Tedy vědět a věřit.

Je dobře se podívat, jak o velikonocním vzkříšení mluví vědec, teolog, univerzitní profesor z Tübingen, Hans Küng.

xxxxx

Z toho, co se skrývá za křesťanskými „Velikonocemi“, bychom zřejmě neznali ani jediné slovo Ježíše z Nazaretu, který, jak známo, sám nic nenapsal, ani nedal zapsat.

Toto zjištění pochopitelně vyvolává otázku: Co je na všech výpovědích, představách a legendách vlastně podstatné? Někteří si

mohou dokonce myslet: není celý velikonoční příběh pouze legenda? Odpověď zní: není.

Velikonocní pravdě mohou věřit, aniž musím brát doslova každé její slovo, každý detail. Zde se nejedná o policejní protokol, nýbrž o svědeckví víry. Je zapotřebí se soustředit na to, co je na velikonoční zvěsti podstatné.

Křesťanská víra se neobrací k prázdnému hrobu, ale je to setkání s živým Kristem: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

Ježíšovy učedníky nepřivedl k víře v Ježíšovo vzkříšení prázdný hrob, nýbrž „zjevení“ – vidění či slyšení.

xxxxx

Prohlásí-li někdo, že „smrtí nic nekončí, že neumírám jako každý živočich, cosí ze mne zbude“, pak mu tuto důvěru žádné argumenty nevyvrátí. Proti této důvěře, již nám nabízí sám život, je ateismus bezmocný.

Také „věčný život“ je pro nás otázkou důvěry! Zde se skrývá klíč k tajemství posmrtného života: Rozhodnutí o víře ve věčný život je založeno na aktu důvěry, jenž je zdůvodněn životem. Naše důvěra je založena na zkušenosti.

xxxxx

Víra ve vzkříšení, veskrze rozumný postoj důvěry a naděje, se váže na působení samotného Boha, který v Ježíši překonal smrt.

Vzkříšení je tedy nepochybně děním víry. Míni se tím, že vzkříšení závisí dejme tomu na mé víře, nebo na tehdejší víře učedníků? Nikoli, Ježíš žije nikoli proto, že v něho věří jeho učedníci.

xxxxx

Ti, kteří se jím budou řídit a budou jej následovat, budou žít spolu s ním. Bude žít každý, kdo se mu s důvěrou svěří. Všichni, kteří vstoupí do společenství s Ježíšem, se budou moci podílet na vítězství Boha nad smrtí. Ježíš byl vzkříšen jako první z těch, kteří zemřeli, je prvorozeným z mrtvých.

xxxxx

V Bohu se nerozpouštíme, jako kapka vody v moři, jak to známe z indického myšlení, právě proto že člověk je víc než kapka vody a Bůh je víc než moře. Tím, že se člověk odevzdává Bohu, získává sebe. V okamžiku, kdy konečně osoba splyne s nekonečnem, pokračuje vlastní meze, takže protiklad osobní-neosobní se ruší v nadosobním. Není-li poslední skutečnost nicotou, ale vším, které nazýváme Bohem, pak je smrt spíše proměnou než destrukcí: „vita mutatur, non tollitur“, „život se proměňuje, nikoli zaniká“, praví se v prefaci katolické mše za

zemřelé. Nic tedy nekončí, nehyně, ale dovršuje se, něčeho neubývá, ale naopak vše se naplňuje, nekonečně naplňuje.

xxxxx

Vzkříšení těla?

Jak bychom si měli vzkříšení představit? Odpověď zní: nijak! „Vzkříšení“, a „vstát z mrtvých“ jsou metaforické, obrazné termíny, které jsou převzaté z představy probouzení a vstávání. Jsme-li však probouzeni a vstáváme-li ze smrti, nevracíme se do stavu, který běžně nastává po probuzení, nýbrž se radikálním způsobem proměňujeme a přecházíme do zcela jiného, nového, definitivního stavu: vstupujeme do věčného života.

Z knihy „Věčný život“
vydal Vyšehrad 2006.

PO ZPOVĚDI FARNOSTI

Zas jednou máme za sebou velikonoční zpověď.

Díky Bohu – říkáme si my kněží. Pro nás je to dřina, sedět hodinu za hodinou skrčený v malé skříni, napínat sluch, napínat hlasivky do šepotu, napínat pozornost, abychom vnímali, co nám říkáte vy – a co vám chce říci Duch svatý a věrně vám to tlumočili.

Díky Bohu – říkáte si vy kajníci. Pro vás je to radost, že záhon vaší duše je zas jednou vyplet, že květiny vašich ctností mohou růst do krásy.

Jenže v téhle představě, že květiny vašich ctností po svaté zpovědi začnou bujaře růst do krásy – nebo řekněme si to jednoduše – že po svaté zpovědi budete všichni hodnější, dokonalejší – v téhle představě bývá kámen úrazu.

Kdesi v hloubi mysli se krčí pochybnost:

Já už tohle mám přece vyzkoušené:

- Můj manžel přijde od zpovědi – a zabručí zas tím ošklivým tónem, který nesnáším.
- Má žena přijde z kostela a zas nás bude všechny komandovat stálou snahou všechny polepšovat.
- Naše děvčka se zas pohádají kvůli maličkosti.
- Naše babička nám zase všem kdeco povyčítá, jak to všechno bejvalo dřív lepší.

Tak kde je ovoce, užitek, výsledek naší zpovědi? Budem po ní stejní. Všechna předsevzetí, že já tohle zlé už nikdy nebudu, a tohle dobré už vždycky budu – všechno to bude nanic.

Vše zůstane zase při starém!

Je to tak? Nebo je v tom nějaká mýlka? – Naštěstí vám mohu říct: Ano v tomhle uvažování je velká mýlka.

Ta mýlka spočívá v tom, že čekáme, že vyjdeme ze zpovědnice jako noví lidé. Jako jináčiči lidé. Čekáme, že naše změna k lepšímu se projeví naráz, najednou, hned.

Jenže my jsme součástí Boží přírody a platí na nás stejné zákony růstu.

A růst, ten jde všude v přírodě pomalu, nepostizitelně pomalu.

Zavoní ti jaro a ty si dáš na okno květináč se sazenicí krásné květiny. Můžeš sazenici pozorovat třeba hodiny, a neuvídiš, nepostřehneš, že poporostla. Ale za pár měsíců to najednou vidíš. Už je větší. Roste!

Tak je to i s naším duchovním růstem po svaté zpovědi. Naše zlozvyky usychají pomalu. Naše dobrá předsevzetí se v naší povaze košatí pomalu. Tak pomalu, že to ani nevnímáme. Ale jestli každé ráno – a to patří k pořádné svaté zpovědi – jestli si každé ráno připomínáme co dnes chceme dělat pěkně, lépe než včera – jestli si při každé zpovědi nastavujem zrcadlo, abychom viděli, kde se ještě krčí naše chyby, pak zažiješ, že ti někdo řekne, když se setkáte po letech: ty ses změnil! Ty jsi klidnější, úsměvnější, ty jsi nějak lepší!

Rozumíš? Radosná zpráva velikonočního slova Božího je v tom, že tvému povstání z hříchu, tvému znovuzrození je vlastní, že se to nestává naráz. Že i dnešní růst je pomalý, že to nelze žádným hurtováním urychlit.

Je to radost, vidíte, je to velká úleva, když slyšíme ujištění církve, že se nemusíme trápit tím, že náš duchovní růst jde tak pomalu.

Netrpělivost se sebou samým může způsobit víc škody než užítku. Stačí, když tomu růstu nepřekážíme špatným chováním. Stačí, když květinu svého duchovního růstu denně rosíme dobrým ranním předsevzetím.

Zbývá si ještě připomenout, že tohle se týká nejen trpělivosti se sebou, ale i s druhým. Mnohokrát se snažíme druhého vedle sebe obrátit, polepšit, napravit. – Poučit ho, jak a v čem se má honem a hned změnit.

Dobře mu pomůžeš už tím, když jeho trampoty vyslechněš. Když naznačíš, jak ty nebo jiný se stává k podobným svízeltům. Když se ho budeš snažit raději duchovně doprovázet, než ho chtít vléct, táhnout.

Pojďme tedy od velikonoční svatě zpovědi s radostí: my jsme tu svůj život natočili správným směrem. Důvěřujeme, že Boží láska nás povede dál.

Mějme tedy trpělivost se sebou i s lidmi kolem sebe.

„Lez, slimáčku . říká čínské přísloví. „Vylezeš až na vrchol hory, když polezeš pomalu.“

OD ZAMILOVANOSTI K MANŽELSKÉ LÁSCĚ

„To je Ježíšovo přikázání, abychom se navzájem milovali“ – říká svatý Jan. Jak to s našim vzájemným milováním vypadá?

„Já jsem se v něm zklamala“ – říká zděšená manželka – a po chvíli rozhovoru s knězem vyjde najevo, že to byly představy z četby a filmů, které do svého rytíře vložila. Že to byla představa hodného tatínka, kterou přenesla na svého muže v očekávání, že on se bude chovat k ní, jak ona zná z domova chování tatínka k mamince.

A když se takto zneklidnění mladí lidé setkávají místo se zkušenným knězem se zmatenými názory, které krákorají různí škarohlídi, že manželství je hrob lásky, že manželství je loterie, ve které se nevyhrává, pak se brzy ocitnou před rozvodovým soudem.

Kolik takových různých předsudků znovu a znovu rozvrací nadějná manželství?

Kolik mužů se po svatbě chová tak, jako by se žena stala jejich soukromým vlastnictvím, jako by byli mohamedáni. Manžel si myslí, že má právo rozhodovat, co má žena dělat a co dělat nemá, s kým se smí a nesmí setkat, co jí může zajímat a oč se zajímat nesmí.

Kolik dívek vstupuje do manželství odhodláno vytvořit z něj místo domova polepšovnu. – Ona ho bude neustále polepšovat, aby odpovídal jejím představám. Ona přesně určí, co on má rád k jídlu a co má nerad. Ona rozhodne, co ho těší a jakého smí mít koníčka.

A když to začne mezi nimi skřípat, pak místo aby hledali, co vlastně dělají špatně, začnou spoléhat, že se vše změní k lepšímu samo sebou, jen jak bude dítě. Jenže poznají, že se změní jen to, že místo dvou nespokojených lidí budou nespokojeni tři.

Že si každý ženich a nevěsta přináší do manželství obrovský balík očekávání, krásných představ, to je normální. Nenormální je, když nejsou ochotni provádět korektury svých názorů, když se nechťejí vzájemně přizpůsobit. Nenormální je, když zablokují každou možnost

rozhovoru a dohovoru tvrdým zesměšněním názoru toho druhého. Když chtějí polepšovat partnera a ne také sebe.

Dá to potom práci vysvětlit jim, že vzájemná láska, – ta správná, manželská, – může růst jen ze vzájemné důvěry a v ovzduší svobody.

Svěťme se s tímto záměrem ochranně blahoslavené Zdislavy, patronky našich rodin.

Kdesi jsem četl tuto modlitbičku k blahoslavené Zdislavě:

Zdislavo matko a Zdislavo ženo,

přineslas v manželství nejdražší věno:

zbožnost a dobrotu, věrnost a lásku.

Radostně žila jsi v rodinném svazku.

Buď ženám, nevěstám, zářivým vzorem

v nelehkém životě, ve světě chorém.

V tvých drobných rukou je veliká síla.

V přetěžkých dobách jsi jak dobrá víla

nemocné léčila, těšila v bolu,

malátné přivedla k Božímu stolu.

I dnes ti v těžkostech prosby chcem klást:

chraň naše rodiny, domov a vlast!

KVĚTNÁ NEDELE VČERA, DNES A ZÍTRA

Průvod milující Ježíše, zelené ratolesti, oslík, zároveň i začátek Svátého týdne, pašije..... To vše nám asi vyvstane na mysl, to vše si spojíme s Květnou nedělí. Radostné události. Zároveň však mají i svůj rub – najednou zní místo „Hosana“ nadávky, místo radosti jsou tu zařáté pěsti, místo nadšením naplněného davu samota a opuštění! To vše zakouší sám Ježíš.

Takový obrat během pár dní a snad i hodin! O to více nás Květná neděle může oslovit. Podvějme se skrze ni na náš vztah k Ježíši i k jeho utrpení. Vždyť i my radostně vítáme každý rok svého Pána, každý rok o Květné nedělí přicházíme se svou ratolestí. Doma si ji zasuneme za křížek a pak... Co se vlastně děje pak? Zasouváme spolu s větvičkou i náš vztah k Bohu, aby se na něj celý rok prášilo a abychom ho zase za rok trochu očistili od toho největšího smeti?

A nebo tu svou větvičku udržujeme při životě svým živým křesťanským životem? Zaléváme ji modlitbami a dobrými skutky? Dokážeme ji i přizdobit sebezáporem, štědrostí či třeba obyčejným

zemřel. Nic tedy nekončí, nehyně, ale dovršuje se, ničeho neubývá, ale naopak vše se naplňuje, nekonečně naplňuje.

xxxxx

Vzkříšení těla?

Jak bychom si měli vzkříšení představit? Odpověď zní: nijak! „Vzkříšení“, a „vstát z mrtvých“ jsou metaforické, obrazné termíny, které jsou převzaté z představy probouzení a vstávání. Jsme-li však probouzení a vstáváme-li ze smrti, nevracíme se do stavu, který běžně nastává po probuzení, nýbrž se radikálním způsobem proměňujeme a přecházíme do zcela jiného, nového, definitivního stavu: vstupujeme do věčného života.

Z knihy „Věčný život“
vydal Vyšehrad 2006.

PO ZPOVĚDI FARNOSTI

Zas jednou máme za sebou velikonoční zpověď.

Díky Bohu – říkáme si my kněží. Pro nás je to dřina, sedět hodinu za hodinou skrčený v malé skříni, napínat sluch, napínat hlasivky do šepotu, napínat pozornost, abychom vnímali, co nám říkáte vy – a co vám chce říci Duch svatý a věm vám to tlumočili.

Díky Bohu – říkáte si vy kajícími. Pro vás je to radost, že záhon vaší duše je zas jednou vypleť, že květiny vašich ctností mohou růst do krásy.

Jenže v téhle představě, že květiny vašich ctností po svaté zpovědi začnou bujaře růst do krásy – nebo řekněme si to jednoduše – že po svaté zpovědi budete všichni hodnější, dokonalejší – v téhle představě bývá kámen úrazu.

Kdesi v hloubi mysli se krčí pochybnost:

Já už tohle mám přece vyzkoušené:

- Můj manžel přijde od zpovědi – a zabručí zas tím ošklivým tónem, který nesnáším.
- Má žena přijde z kostela a zas nás bude všechny komandovat stálou snahou všechny polepšovat.
- Naše děcka se zas pohádají kvůli maličkosti.
- Naše babička nám zase všem kdeco povyčítá, jak to všechno bejvalo dřív lepší.

Tak kde je ovoce, užitek, výsledek naší zpovědi? Budem po ní stejní. Všechna předsevzetí, že já tohle zlé už nikdy nebudu, a tohle dobré už vždycky budu – všechno to bude nanic.

Vše zůstane zase při starém!

Je to tak? Nebo je v tom nějaká mýlka? – Naštěstí vám mohu říct: Ano v tomhle uvažování je velká mýlka.

Ta mýlka spočívá v tom, že čekáme, že vyjdeme ze zpovědnice jako noví lidé. Jako jináci lidí. Čekáme, že naše změna k lepšímu se projeví náraz, najednou, hned.

Jenže my jsme součástí Boží přírody a platí na nás stejné zákony růstu.

A růst, ten jde všude v přírodě pomalu, nepostizitelně pomalu.

Zavoní ti jaro a ty si dáš na okno květináč se sazenicí krásné květiny. Můžeš sazenici pozorovat třeba hodiny, a neuvidíš, nepostřehneš, že poporostla. Ale za pár měsíců to najednou vidíš. Už je větší. Roste!

Tak je to i s naším duchovním růstem po svaté zpovědi. Naše zlozvyky usychají pomalu. Naše dobrá předsevzetí se v naši povaze košatí pomalu. Tak pomalu, že to ani nevnímáme. Ale jestli každé ráno – a to patří k pořádné svaté zpovědi – jestli si každé ráno připomínáme co dnes chceme dělat pěkně, lépe než včera – jestli si při každé zpovědi nastavujem zrcadlo, abychom viděli, kde se ještě krčí naše chyby, pak zažiješ, že ti někdo řekne, když se setkáte po letech: ty ses změnil! Ty jsi klidnější, úsměvnější, ty jsi nějak lepší!

Rozumíš? Radostná zpráva velikonočního slova Božího je v tom, že tvému povstání z hříchu, tvému znovuzrození je vlastní, že se to nestává náraz. Že i dnešní růst je pomalý, že to nelze žádným hurtováním urychlit.

Je to radost, vidíte, je to veliká úleva, když slyšíme ujištění církve, že se nemusíme trápit tím, že náš duchovní růst jde tak pomalu.

Netrpělivost se sebou samým může způsobit víc škody než užítku. Stačí, když tomu růstu nepřekážíme špatným chováním. Stačí, když květinu svého duchovního růstu denně rosíme dobrým ranním předsevzetím.

Zbývá si ještě připomenout, že tohle se týká nejen trpělivosti se sebou, ale i s druhým. Mnohokrát se snažíme druhého vedle sebe obrátit, polepsit, napravit. – Poučit ho, jak a v čem se má honem a hned změnit.

Dobře mu pomůžeš už tím, když jeho trampoty vyslechněš. Když naznačíš, jak ty nebo jiný se stává k podobným svízelům. Když se ho budeš snažit raději duchovně doprovázet, než ho chtít vléct, táhnout.

Pojďme tedy od velikonoční svatě zpovědi s radostí: my jsme tu svůj život natočili správným směrem. Důvěřujeme, že Boží láska nás povede dál.

Mějme tedy trpělivost se sebou i s lidmi kolem sebe.

„Lez, slimáčku . říká čínské přísloví. „Vylezeš až na vrchol hory, když polezeš pomalu.“

OD ZAMILOVANOSTI K MANŽELSKÉ LÁSCĚ

„To je Ježíšovo přikázání, abychom se navzájem milovali“ – říká svatý Jan. Jak to s našim vzájemným milováním vypadá?

„Já jsem se v něm zklamala“ – říká zděšená manželka – a po chvílice rozhovoru s knězem vyjde najevo, že to byly představy z četby a filmů, které do svého rytíře vložila. Že to byla představa hodného tatínka, kterou přenesla na svého muže v očekávání, že on se bude chovat k ní, jak ona zná z domova chování tatínka k mamince.

A když se takto zneklidnění mladí lidé setkávají místo se zkušným knězem se zmatenými názory, které krákorají různí škarohlídi, že manželství je hrob lásky, že manželství je loterie, ve které se nevyhrává, pak se brzy ocitnou před rozvodovým soudem.

Kolik takových různých předsudků znovu a znovu rozvrací nadějná manželství?

Kolik mužů se po svatbě chová tak, jako by se žena stala jejich soukromým vlastnictvím, jako by byli mohamedáni. Manžel si myslí: že má právo rozhodovat, co má žena dělat a co dělat nemá, s kým se smí a nesmí setkat, co jí může zajímat a oč se zajímat nesmí.

Kolik dívek vstupuje do manželství odhodláno vytvořit z něj místo domova polepšovnu. – Ona ho bude neustále polepšovat, aby odpovídal jejím představám. Ona přesně určí, co on má rád k jídlu a co má nerad. Ona rozhodne, co ho těší a jakého smí mít koníčka.

A když to začne mezi nimi skřípat, pak místo aby hledali, co vlastně dělají špatně, začnou spoléhat, že se vše změní k lepšímu samo sebou, jen jak bude dítě. Jenže poznají, že se změní jen to, že místo dvou nespokojených lidí budou nespokojeni tři.

Že si každý ženich a nevěsta přináší do manželství obrovský balík očekávání, krásných představ, to je normální. Nenormální je, když nejsou ochotni provádět korektury svých názorů, když se nechtějí vzájemně přizpůsobit. Nenormální je, když zabílokují každou možnost

rozhovoru a dohovoru tvrdým zesměšněním názoru toho druhého. Když chtějí polepšovat partnera a ne také sebe.

Dá to potom práci vysvětlit jim, že vzájemná láska, - ta správná, manželská, - může růst jen ze vzájemné důvěry a v ovzduší svobody.

Svěřme se s tímto záměrem ochranně blahoslavené Zdislavy, patronky našich rodin.

Kdesi jsem četl tuto modlitbičku k blahoslavené Zdislavě:

Zdislavo matko a Zdislavo ženo,

přineslas v manželství nejdražší věno:
zbožnost a dobrotu, věrnost a lásku.

Radostně žila jsi v rodinném svazku.

Bud' ženám, nevěstám, zářivým vzorem
v nelehkém životě, ve světě chorém.

V tvých drobných rukou je veliká síla.

V přetěžkých dobách jsi jak dobrá víla
nemocné léčila, těšila v bolu,

malátne přivedla k Božímu stolu.

I dnes ti v těžkostech prosby chcem klást:
chraň naše rodiny, domov a vlast!

KVĚTNÁ NEDELE VČERA, DNES A ZÍTRA

Průvod milující Ježíše, zelené ratolesti, oslík, zároveň i začátek Svatého týdne, pašíje..... To vše nám asi vyvstane na mysl, to vše si spojíme s Květnou nedělí. Radostné události. Zároveň však mají i svůj rub – najednou zní místo „Hosana“ nadávky, místo radosti jsou tu zaťaté pěsti, místo nadšením naplněného davu samota a opuštění! To vše zakouší sám Ježíš.

Takový obrat během pár dní a snad i hodin! O to více nás Květná nedele může oslovit. Podívejme se skrze ni na náš vztah k Ježíši i k jeho utrpení. Vždyť i my radostně vítáme každý rok svého Pána, každý rok o Květné neděli přicházíme se svou ratolestí. Doma si ji zasuneme za křížek a pak... Co se vlastně děje pak? Zasouváme spolu s větvíčkou i náš vztah k Bohu, aby se na něj celý rok prášilo a abychom ho zase za rok trochu očistili od toho největšího smetf?

A nebo tu svou větvíčku udržujeme při životě svým živým křesťanským životem? Zaléváme ji modlitbami a dobrými skutky? Dokážeme ji i přizdobit sebezáporem, štědrostí či třeba obyčejným

úsměvem, aby z ní i po roce byl živý důkaz naší lásky k Bohu a ne jen hrst suchého roští?

Ať se nám podaří uchovat tu svou uvítací ratolest po celý rok čerstvou. Ať nám neuschne už v závěru velikonoční doby, ať ji neudusí sobectví, lakota, pomluvy... I sebemenší rostlina potřebuje péči. Pamatujme na to proto i my. I naše křesťanství, náš vztah k Bohu nemůže existovat jen „ze vzduchu“. Je jen na každém z nás, jak výživnou „záživku“ mu budeme dopřávat. A nejen o Velikonočních.
HH

VELIKONOČNÍ RADOST

Honzík je druhák a už dobře ví, co jsou to velikonoční svátky. Nejen že důkladně vymrskáme své kamarádky, ale také slavíme zmrtvýchvstání Pána Ježíše. A že se z obojího radujeme jako první křesťané.

V pondělí večer je Honzík velice spokojený sám se sebou. Vajíčka na misce hrají všemi barvami. Ale nejen to. Už od Zeleného čtvrtka cítí Honzík zvláštní pocit napětí, každý den se těšil do kostela – věc u něj neobvyklá – a pak ta radost, když Pán Ježíš vstal z mrtvých a všechno dobře dopadlo. Jsem už asi dospělý křesťan, bleskne Honzíkovi hlavou, když spokojeně usíná.

Ale v úterý! Úplně zapomněl na básničku a na písečku a nese si z obojího pětku. Je z toho tak nazlobený, že se pohádá s bráškou, odmítouvá mamince a večer usíná v slzách. A středa není o nic lepší – spíš naopak. Když ráno sbíhá se schodů, pocítí najednou prudkou bolest v kotníku a padá. Maminka, celá vyplašená – ho veze do nemocnice. Zvrtnutý kotník, povídá pan doktor, ale evidentně své práci vůbec nerozumí, protože podle něj i zvrtnutý kotník musí do sádry. A to prosím příští týden hrají životně důležitý zápas s druhou B a Honzík je nejlepší útočník! Honzíkovi se zdá, že má pokažený nejen celý týden, ale i celý život.

Na večerní mši svaté Honzík zamračeně poslouchá slova pana faráře o stále trvajících velikonočních radostí. Po mši už to nemůže vydržet a jde za panem farářem: „Já vím přesně, kdy končí velikonoční radost. V pondělí večer!“ Pan farář trpělivě poslouchá důvody vedoucí ke vzniku nového církevního dogmatu. „Vidíš, Honziku, prožil jsi krásné radostné Velikonoce. Dar radosti dostávají od Boha i lidé, kteří o něm

neslyšeli, ale mají čisté srdce. Často by nám mohli být příkladem, jak překonávat nepřijemnosti, bolest nebo nemoc, přestože nevědí o velikonočním příslibu věčné radosti. Ale my o této jistotě víme, tak přece za nimi nezůstaneme pozadu.

Básničku se naučíme spolu, počkej až uslyšíš můj přednes: U lavice dítě stálo...“ zarecituje pan farář hrůzostrašným hlasem a vzápětí se mile usměje na udivenou kolem procházející stařenku. „A myslím, že bys měl vyrobit spoustu vlaječek s nápisem 2 A DO TOHO! – Vaši budou potřebovat hodně fandění, aby vyhráli i bez nejlepšího útočníka.“

Honzík pokývne: „Tak jo, ale jak je to vlastně s tou křesťanskou radostí?“ „Inu, té se musíme učit každý den znova a znova. Ale neboj,“ dodává rychle pan farář, když vidí vykulené oči, „Pán Bůh tě v tom nenechá samotného.“

Honzík odchází už s docela dobrou náladou a vduchu si dělá legraci sám ze sebe. A to jsem si myslel, že už jsem dospělý křesťan. Najednou ho však něco napadne a cítí, jak mu vstávají vlasy na hlavě. – Není to snad úkol na celý život?

Jo, jo, Honziku, je to tak. Ale právě v tom je smysl a krása života.
M.V.

NĚCO PRO MLADÉ

Už se zase hlásím! Víš, co je dnes? Květná neděle! A květy se přece vítá. Koho budeme vítat my? Představ si, že jsi v Jeruzalémě nebo Praze nebo v Brně a má přijet nějaká slavná osoba, nebo delegace. I my chceme vítat Pána Ježíše. Ale proč vítat? Vždyť bude brzy jedním ze svých kámošů zrozen! Když Pána Ježíše vítají, tak to on už vidí, jak se kolem jásajících plíží darebové, ale zatím si netroufají, kolem je moc lidí. Ti by se ho zastali. A teď mě napadá, dovedla by ses ty zastat někoho, komu ubližují? Třeba, když se holky posmívají kámošce, že nemá značkové oblečení?

Tak je Květná neděle a my chceme Pána Ježíše vítat i když víme, že bude mít trápení. Nejen vítat, ale i slíbit, že nedovolíme nikomu, aby někoho trápil.

L.

PŘIPOJUJI SE K PŘÁNÍ
VELIKONČNÍ RADOSTI

Radim Šimajchl,
Pomocný kněz

.....
Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava